

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΥΣΤΕΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Β.

ΑΡΙΘ. 62

Συνδρομή υποχρεωτική έτησίαν προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.
Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγραμματι τῆς "ΣΑΛΗΠΤΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπὴν.
Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορᾷσα τῇ "ΣΑΛΗΠΤΑ" δεῖν νὰ διευθύνῃται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.
Editor S. CHOURMOUZIOS LEMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, διότι γρήγορα ἢ ἄργα θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

15, ΜΑΪΟΥ 1885.

ΛΕΞΕΙΣ ΑΓΝΩΣΤΟΙ.

Καθὼς ὅταν ἔξαφν φανῇ μεταξύ ἡμῶν εἰς ξένος, τοῦ ἀποίου οὔτε τὴν πατρίδα γνωρίζομεν οὔτε τὴν καταγωγὴν καὶ με ἀπορίαν ἐρωτῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἂν τὸν γνωρίζῃ καὶ εἰς ἀπάντησιν λαμβάνομεν ἐν σήνωμα τῶν ὤμων ἕως 'ς τ' αὐτὰ καὶ τίποτε ἄλλο, ἔτσι εὐρέθησαν νὰ ὑπάρχουν καὶ μεταξύ ἡμῶν μερικαὶ λέξεις, τῶν ὁποίων μάλιστα καμνομεν συχρὴν χρῆσιν—με τὴν γλῶσσαν πάντοτε—καὶ τῶν ὁποίων ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἄλλοι τέλος πάντων προηγούμενοι ἡμῶν ἀπέδιδον εἰς αὐτάς, ἀπωλέσθη σήμερον, καὶ ἔμενον λέξεις κεναί, ὡς κύμβαλον ἀλαλάζουσαι, ἡ μᾶλλον πρὸς κατόρθωσιν τῶν σκοπῶν ἡμῶν χρησιμεύουσαι, διότι εἶνε εὐήχοι καὶ δελεαστικά. Τοιαῦται λέξεις εἰσὶν αἱ ἑξῆς:

α'. Ἡ λέξις ΦΙΛΙΑ. Οἱ παλαιοί, ὄχι μόνον οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἤττον ἐξευγενισμένοι φυλαὶ, ἔδιδον εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν μίαν σημασίαν ἀρκετὰ ἐκτεταμένην καὶ μίαν δύναμιν μυστηριώδη. Ὁ φίλος ἐθεώρει τὸν φίλον τοῦ ὡς ἄλλον ἑαυτὸν τοῦ καὶ προθύμως ἐθυσιάζετο ὑπὲρ ἐκείνου. Εἶνε περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὰ ὅποια εἶνε γεμάτη ἡ ἱστορία. Ἡμεῖς ὅμως σήμερον προσπαθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν εἰς ἐκείνους ἡ ὅτι ἦσαν ἀρκετὰ

ὑπερβολικοὶ ἡ ὅτι παρεξήγησαν τὴν λέξιν φιλία. «Ναί—λέγομεν—νὰ ἡνέ τις φίλος, ἀλλὰ καὶ νὰ θυσιάζηται χάριν τοῦ φίλου του, ἡ καὶ νὰ βλάπτεται ἀκόμη τὸ παρμικρὸν ὑπὲρ αὐτοῦ εἶνε ἀνοησία. Φίλον μου σὲ θέλω, νὰ προσπαθῇς ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος μου καὶ νὰ πρὸς ἐχθρὸν νὰ μὴ μεζημιώσῃς εἰς τὸ παρμικρόν. Ἀλλως, «φίλος ζημιωτῆς οὐκ ἔστι φίλος.» Φίλου μου σὲ θέλω καθόσον δύνασαι ἡ εἰσαι ἱκανὸς νὰ μοῦ χρησιμεύσῃς εἰς τι, ἡ καθόσον δύναται ἡ φιλία σου, μεταχειριζομένη ὡς ὄργανον, νὰ με ὠφελήτῃ κατὰ τι. ἀπέδωλες πλέον αὐτὴν τὴν δύναμιν; ἡ κατήντησες ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ με ὠφελῇς; μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ πλέον καὶ τὸ «καλημέρα» σου αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούω, διότι μοὶ προξενεῖ λύπην ἀναμιμνήσκον με τὴν ἀπώλειαν τῆς ὠφελείας ἣν μοὶ ἐπροξένει ἡ φιλία σου ἄλλοτε, ἡ ὁποία κατήντησε σήμερον ἀνίσχυρος πρὸς τοῦτο.

Ἄλλοι πάλιν, δίδομεν ἀφορμὴν εἰς τὴν φιλίαν νὰ γεννηθῇ ἐν πότοις μόνον, νὰ ἀναπτυχθῇ ἐν πότοις, νὰ ὑφίσταται καὶ νὰ ἀκμάζῃ ἐν πότοις, ἀμὲν ὡς ἀποβάλλῃ ὁ εἰς τὴν δύναμιν ἡ ἔξιν τοῦ πότου, συναπιβάλλει ἀμέσως καὶ τὴν χροῖαν τῆς φιλίας τῆς ὁποίας γένεσις ἦτο τὸ ποτῆρι καὶ φυγὴ τὸ ποτόν. Κατό-

πιν δὲ, ὅσας τὸν ἀπαντῶμεν στενότατα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας ἡ τῆς βλάβης τοῦ πότου «ὦ! καλημέρα φίλε... ποῦ καὶ ῥός μας!» Ἴδου μόναι αἱ παρήγοροι λέξεις αἱ ἐκ καρδίας φιλικῆς πρὸς καρδίαν δυστυχῇ ἀπυτεινόμεναι λέξεις αἱ ὁποῖαι οὐδὲν ἄλλο φέρουσιν ἀποτέλεσμα, εἰμὴ τὸ ν' αὐξήσωσι, προστιθέμεναι, τὸ βάρος τῆς καταθλιβούσης ἐκείνου δυστυχίας.

Ἰδου λοιπὸν ἡ σημασία τὴν ὁποίαν ἡμεῖς σήμερον δίδομεν εἰς τὴν ἱερὰν, ἀλλὰ νεκρὰν πλέον λέξιν φιλία. «Φίλος σου νὰ ἦμαι καθόσον δὲν ἔλθω εἰς θέσιν νὰ θυσιάσω ὑπὲρ σοῦ οὐδὲ λεπτόν. Φίλος μου νὰ ἦται καθόσον ἡ φιλία σου δύναται νὰ με ὠφελήσῃ». Τοῦτο καὶ οὐδὲν πλέον. Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν σήμερον με τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐθυσιάζον χάριν ἑνὸς φίλου.

β'. λέξις ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ. Ἐχάθη καὶ αὐτὸς ὁ ἀδάμας πλέον. ἔμενε μόνον τὸ ὄνομα· ὥστε ὡς βλέπετε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ὄχι μόνον ἀνθρώπους, φυλάς, ἔθνη, ἀφανίζει, μετατοπίζει, ἀναγεννᾷ ἀλλὰ τὰ βαλε καὶ με τὰς λέξεις ἡ μᾶλλον με τὸ σημαίνόμενον τῶν λέξεων—τὴν ψυχὴν· διότι τὸ σῶμα—αἱ λέξεις ὑπάρχουν ὡς τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Εἰλικρίνεια! μὰ τί θὰ πῇ εἰλικρίνεια; Νὰ ἡνέ τις ἄδολος

λίγους παλαιούς, γνήσιους δηλ. κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ πρᾶγμα; ὅτι ἔχει μέ-
σα καὶ ἔχει καὶ ἔξω. Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυ-
νατὸν, λέγομεν ἡμεῖς σήμερον, νὰ κα-
τορθώσῃ τις ὅτι θέλει χωρὶς νὰ κρύβῃ
μὲ προσοχὴν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον φρονεῖ,
ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σκέπτεται νὰ κά-
μῃ; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πω-
ληθῇ ἐν πρᾶγμα ὅταν δὲν ἦνε καλὸν
χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐκεῖ πάνω πάνω τοῦ ἀγ-
γείου, ὡς δειγμα, ἄλλο καλλίτερον
πρᾶγμα; Καὶ λοιπὸν ὅταν ἡ εἰλικρίνεια
αὕτη ἀπαιτεῖ νὰ λέγῃς ὅτι σκέπτεσαι
καὶ νὰ πράττῃς ὡς λέγεις, πῶς εἶνε δυ-
νατὸν νὰ ἀπατηθῇ ὁ ἄλλος, πρὸς τὸ νὰ
ὠφεληθῇ ἐγώ; πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ κάτα-
στρέψω τὸ συμφέρον τοῦ ἄλλου πρὸς τὸ
ν' αὐξήσω τὸ ἰδικόν μου; Ὅταν ὁ-
πάρχη αὕτη ἡ τρομερὰ ὡς φάσμα λέξις
εἰλικρίνεια πῶς θὰ με ἀφήσῃ
νὰ ὠθήσω ὀλίγον μὲ τὸν δάκτυλον τὴν
ζυγαρῖαν, διὰ νὰ κερδίσω μυστικὰ τρι-
πλάσια παρ' ὅσα φαίνομαι ὅτι κερδί-
ζω; πῶς θὰ με ἀφήσῃ νὰ κάμω
κάθε τρόπον διὰ νὰ πέρνω ἀπὸ τὸν
ἄλλον περισσότερα παρ' ὅσα πρέπει νὰ
πάρω; Μήπως σήμερον καὶ αὐτοὶ οἱ
Βασιλεῖς καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι διπλωμά-
ται δὲν ἔδωκαν τὰ παπούτσια ἑς τὸ χέρι
αὐτῆς τῆς κυρᾶς Εἰλικρινείας; Τί θὰ ἡ-
δύνατο νὰ κατορθώσωσιν αὐτοὶ ὅλοι ἐάν
'καλημερίζωντο καὶ μόνον μ' αὐτὴν τὴν
Εἰλικρίνειαν; Μακρὰν λοιπὸν ἀπὸ μᾶς
ἐν τέτοιον κακόν. (Θὰ ἐπανέλθωμεν).

ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ.

Οἱ Κύπριοι ἔχουν ὡς πατριωτικὸν κτῆ-
μά των μίαν Ἀρετὴν ἡ ὅποια τοὺς ἔμε-
νε, διότι δὲν ἔχουν τοὺς κτηματικούς τι-
τλοὺς της ἄλλως τίς ἤξευρε ποῖα Ἀγ-
γλικὴ Τράπεζα θὰ τὴν ἐδῇμενε. Σήμερον
ὁμῶς ἐπεὶ ἀναγκάζονται οἱ Κύπριοι ὑπὸ
τῶν Ἀγγλῶν νὰ ἔχωσι τίτλους ἐπ' ὀνόματι
των παντὸς κτήματός των διὰ νὰ δύνανται
καὶ εὐκολώτερον νὰ δανείζωνται καὶ κατὰ
ἀναπόφευκτον συνέπειαν νὰ τὰ πωλῶσι καὶ
εὐκολώτερον, κινδυνεύει νὰ δημευθῇ καὶ ἡ
περὶ τῆς ὁ λόγος ἀρετῆς τῶν αὐτῶν. Ἡ ἀρετὴ
τῶν αὐτῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ λησμονῶσι
πᾶν πάθος, πᾶν παράπονον τὸ ὅποιον ἔχου-
σι κατὰ τινος ὅταν οὗτος ἀποφασίσῃ νὰ ἀ-
ποχωρήσῃ ἐκ τοῦ μέσου των, καὶ φιλικῶς
τῷ προσφέρουσι τὴν χειρὰν εὐχόμενοι εἰλι-
κρινῶς τὸ κατεῦθε δῖον ὅταν οὗτος
τοῖς λέγῃ σὰς ἀφίνω ὑγείαν. Τῆς ἀρετῆς των ταύτης ἔκαμαν κατάχρη-
σιν τινὲς Κύπριοι ἐσχάτως, μὲ κίνδυνον νὰ

νομισθῶσιν ὡς μὴ εἰλικρινεῖς. Αἱ ὑποδοχαὶ
καὶ αἱ προσφωνήσεις δι' ὧν ἐγένετο δεκτὸς
ὁ Μ. Ἀρμοστής, ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι ὁ
ναχωρεῖ πλέον, δύνανται νὰ νομισθῶσιν ὡς
ἐγκάρδιαι. Τοιαύτης ὑποδοχῆς ἐτυχεν ἐσχά-
τως ἡ Α. Ε. τὴν 4|15 Μαΐου ἐν Βερολίῳ;
ὅπου ἀφίς τις ἐστήθη καὶ πολίται καὶ μα-
θηταὶ ἐξήλθον πρὸς προὔπαντησιν, πρὸ τῆς
οἰκίας δὲ τοῦ Διοικητοῦ προσφωνήθη καὶ
ταλλήλως ὑπὸ τοῦ διδασκάλου κ. Λουκά
Παϊσιῦ θίζαντος ἐν τέλει καὶ τὸ τοῦ πρὸς
τὴν Τουρκίαν ἐπαχθοῦς φόρου ζήτημα. Τὴν
δὲ 4 μ. μ. ἐγένετο ἐπίσκεψις ἐν τῷ καλῷ
νῦτρεπιμένῳ Διοικητηρίῳ, ὅπου στέφοντο
πλεχθεῖς ἐντέχνως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κας
ἀνδρας Χρ. Παπαδοπούλου, προσφέρθη αὐ-
τῷ ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου, προσφωνήθη δὲ
πεζῶς καὶ ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Παπα-
δοπούλου δικαστοῦ καὶ ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ
κ. Γ. Παντελίδου. Ἐν τέλει ὁ Μ. Ἀρμο-
στής ἐξέφρασε τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν
τοῦ ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ὑποδοχῇ ὁμολογήσας
ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονῇ τὴν Κύπρον.
Τὴν νύκτα ἡ πόλις ἐφωταγωγήθη.

Ἡ πανήγυρις τοῦ «κατακλυσμοῦ» ἐν
Λεμησῶ δὲν εἶχε καθόλου ζωηρότητα
φέτος διότι συνέπεσεν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν
οἱ χωρικοὶ καταγίνονται εἰς τὰ θέρη των.
Καὶ ναὶ μὲν τὰ μεθύσια, οἱ ἐντὸς τῶν
καφενείων χοροὶ, αἱ ὡς ἐκ λίμνης ἐξερ-
χόμεναι τῶν βυθράκων φωναί—τὰ διά-
φορα ὑπὸ διαφόρων στομάτων ὁμοῦ ἐξερ-
χόμενα τραγούδια—ἐπῆραν καὶ ἔδωσαν,
αἱ φωναὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν καφενείων
«δέκα μαστιχες», ἄλλου δὲ «7 γιωτί-
κες» καὶ ἄλλος «ὀκτὼ ἀγγέλικαις» (ὁ-
νόματα προσφιλῆ μετὰ ὅποια ἐδαπτί-
σθη, ἀναλόγως τῆς σημερινῆς προόδου,
τὸ ρακί), ἤχουν ἀδιακόπως, διότι ἄνευ
τούτων ὅλων δὲν σχηματίζεται ἡ λέξις
«πανήγυρις» ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦνε,
πλὴν τὸ ὀλιγαριθμὸν ἡλάττωσε κάμπο-
σον αὐτὴν πρὸς μεγίστην λύπην πολ-
λῶν. . . . Ὁ χωρικὸς τέλος πάντων ἂν
δὲν μεθύσῃ, καὶ ἂν δὲν χορεύσῃ δὲν νοιῶ-
θῇ πανήγυριν λέγει· καὶ δὲς τοῦ λοιποῦ
ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας καὶ ἀπὸ ταύ-
της μέχρι τῆς πρωῒας αἱ μέθαι, αἱ φω-
ναὶ καὶ αἱ χοροὶ εἶνε ἀδιάκοπα.

Τὴν Δευτέραν (13|25 Ἰσταμένου) πε-
ρὶ τὴν 10ην π. μ. ὥραν ἐψάλη ἐν τῇ
Ἐκκλ. Ἀγ. Νάπας Δοξολογία ἐπὶ τῇ
γενεθλίῳ ἐορτῇ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλι-
σῆς ἡμῶν Βικτωρίας γοροστατοῦντο;
τῆς Α. Π. τοῦ ἁγ. Κιτιέων, τοῦ Διοι-
κητοῦ τῆς πόλεως, τοῦ Ἀστυνόμου καὶ

λοιπῶν ἄλλων Ἀγγλῶν ἀξιωματικῶν.
Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Διοικητὴς ἐδέχετο
τὰς ἐπισκέψεις τῶν πολιτῶν ἐν τῷ Δι-
καστηρίῳ.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

Τὰ πολιτικὰ μας κατὰ νεώτερον τη-
λεγράφημα φαίνονται πάλιν θολωμένα.
Οἱ Κοζάκοι παίζουν φαίνεται ἐπιτήδεις
τὰ πρᾶγματα διὰ νὰ κουρδίσουν καλὰ
ταῖς κόρδαῖς, διότι ὁ χορὸς τοῦτος δὲν
εἶνε παῖξε γέλασε. Τέλος πάντων φο-
βοῦμαι ὅτι κανενὰς «καρτζηλαμάς» θὰ
πκιχθῇ, νὰ δοῦμεν δὲ ποῖος θὰ ἦνε ὁ
ταβουλτζής, ἡ μάλλον νὰ δοῦμεν ποῖος
τὴν πέτσαν θὰ κάμουν ταβούλλι, διότι ἡ
πλεονέκτις φιλοτιμία των βασιλέων ἰ-
κανοποιεῖται ὅταν ταβουλλώνεται ὁ λα-
ὸς, ὁ δυστυχὴς λαός.—Περισσότερα πο-
λιτικὰ ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ ἐνδιαφέρεστε δὲν
ἔχω νὰ σὰς πῶ κατὰ τὸ παρόν.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Πλανᾶται οἰκτρῶς ὁ διὰ τοῦ «Χωρικῶ-
του» [ἀριθ. 25] ὑβρίζων «τὸν ἐν Λεμησ-
σῶ χωρικόν του» ὅτι δῆθεν αὐτὸς ἔγραψε
τὰς ἐν τῇ «Σάλπιγγι» [ἀριθ. 60] δια-
τριβάς. Εἰς πρωτοφανές καὶ πρωτάκου-
στον τοῦτο τὸ ὑβρίζειν τινὰ δημοσιογραφί-
κως καὶ ὀνομαστί σκεδόν, ἐπὶ ἀπλῇ μόνον
ὑποθέσει. Αἱ διατριβαὶ ἐκεῖναι ἔφερον καὶ
ἡμερομηνίαν καὶ τόπον ἐξ οὗ ἐστάλησαν ἡ-
μῖν, καὶ δὲν καταδεχόμεθα νὰ ψευδῶμεν
ὡς νομίζει ἡμᾶς ὁ Λευκαριτὴς αὐτός. Ὅμο-
λογοῦμεν εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐπεθυμοῦμεν τὰς
παραδόξως πῶς ἀναφυσῆσαι ταῦτα διαμά-
χας, ἀλλὰ τίς ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι
μία ἀπλὴ ἐξιστόρησις τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς
τῆς 25 Μαρτίου ἐν Λευκάροις («Σάλπ.»
ἀριθ. 56) ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ μεστὴν χά-
λεν καὶ ὑβρεων διατριβὴν (Ἀληθ. ἀρ. 226)
τίς δ' ἐπομένως ἡδύνατο νὰ σκεφθῇ ὅτι ξέναι
διατριβαὶ καὶ γνώμαι ἐνδιαφερομένων τινῶν
ὑπὲρ τῶν Λευκάρων [Σάλπιγξ ἀρ. 60] θὰ
πρεσκάλουν σωρὸν ὑβρεων [«Χωρ. ἀρ. 25»
κατὰ τρίτου προσώπου ἔξω ὅπως τῆς ὑπο-
θέσεως μέχρι τοῦδε μείναντος; Ἀς παρα-
βάλλῃ πᾶς ἀπαθὴς ἀναγνώστης τὰς μνη-
σθεῖσας διατριβάς πάσας καὶ ἅς εἴπῃ εἰλι-
κρινῶς τίνες οἱ «ρυπαρογραφοί», διότι με-
τὰ πρρησίας δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ
«Σάλπιγξ» μέχρι τοῦδε καίται Σ α τ υ -
ρ ι κ ἡ οὐδέποτε ἐδέχθη ἢ κατεχώρισε ρυ-
παρογραφίας ὡς πλαγίως πῶς θέλει νὰ εἴπῃ
ὁ «τὸν χωρικόν του» ὑβρίζων. Τί λοιπὸν
ἐξ ὅλων τούτων δύναται πᾶς τις νὰ ἐννοή-
σῃ; ὅτι ὁ «τὸν ἐν Λεμησῶ χωρικόν του»

ὑβρίζων
καὶ γελ
νόν του
τὸ, μέ
ἐνταῦθα
ρε κατὰ
δημοσί
θαναύτ
παφλα
πλέον.

Ἐὰν
των πρ
σον ἐσ
μα κα
δὲν θὰ
μεθα ἀ
λεῖ τ
δὲν πε
λα ἀπὸ
δὲν π
τὰ ἐνο
κατασ
τύχημ
καὶ τ
καὶ τὸ
σαν τὰ
—λέγ
μῖαν,
Τὸ νόσ
ὅταν
αἰσως
πίτηδε
τῶν ἰα
μυστη
πεν ὁ
ὅτι ἀμ
κὸν) ἔ
πεύουν
ὁ πρῶ
τρικὰ
μιν το
τὸν χ
μνει «
οὐς κα
τῶν τῶ

Ὅπου
ἀλουπο
Μ. τοῦ
ἡ μνήμ
τῆς Σ.
εἶσαν π
πρὸς κά
λοι εἰς
ὀλίγον
χάριν ἀ

Ὅπου
ἀλουπο
Μ. τοῦ
ἡ μνήμ
τῆς Σ.
εἶσαν π
πρὸς κά
λοι εἰς
ὀλίγον
χάριν ἀ

ὕβριζον Λευκαρίτης, ὁ τότεν παρὰδόξως καὶ γελοῖως κρυπτόμενος, ὅτε πρὸς "χωρίον τὸν του" γράφον κρύπτει καὶ τὸ χωρίον αὐτὸ, μέγιστον φαίνεται ἔχει πάθος κατὰ τοῦ ἐνταῦθα χωριανοῦ του. καὶ, νημίσας, ὅτι εὖ πε καταλλήλων ἀφροσύνη, ἔγυσε καὶ δὴ καὶ δημοσιογραφικῶς κατ' αὐτοῦ ἀλόγου; καὶ θανατοῦτος ὕβρις, ὑπερεκχειλισμῶς, φαίνεται, παφλαζόντος χαμπεροῦς πάθους; καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των προώδευον, λόγῳ πλουτισμοῦ, τὸσον ὅσον τὸ Δ η μ ο τ ι κ ὸ ν φ α ρ - μ α κ ε ἰ ὸ ν μ α ς, αὐτὸτε πῦρ... δὲν θὰ ἤμεθα ἄνθρωποι... δηλ. θὰ ἤμεθα ἀνώτερα ζῶν. Μόλις ἤρχισε νὰ λ ε ι τ ο υ ρ γ ῇ (χωρὶς διάκον ἀλλὰ δὲν πειράζει) καὶ ἔκκαμε τὰ μέτρα του ὀ- λ α ἀπὸ γρυσάφι καὶ ἀσῆμι... Τί; δὲν πιστεύετε; τὰδε μὲ τὰ ἴδια του μά- τια ἕνας ποῦ πῆρε προχθὲς συνταγὴν νὰ κατασκευασθῇ καὶ ἔσχε τὸ μέγαλον εὐ- τύχημα νὰ τοὺς εὖρη ὅλους μέσα (δηλ. καὶ τχιαν καὶ ἱατρὸν καὶ φαρμακοποιὸν καὶ τὸ φαρμακεῖον ἀκόμη) καὶ ἐθάμβω- σαν τὰ μάτια του. «λίραις καὶ μετζήδια —λέγει— ἦτο γεμάτο τὸ ζῦγι ποῦ τὴν μῖαν, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλην τὰ ἱατρικά». Τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι εἰς εὐφυὲς φίλος μου ὅταν ἤκουσε νὰ λέγωνται αὐτὰ 'ς ἐμὲ αἴσως—τὸν λέγει—γυιέ μου βάλλουν ἐ- πίτηδες τὸν χρυσὸν 'ς τὸ ζῦγι ἀντικρὺ των ἱατρικῶν διὰ νὰ δώσῃ 'ς ἐκεῖνα τὴν μυστηριώδη δύναμιν του». ἄλλος δὲ εἶ- πεν «ὄχι! εἶνε φιλοσοφικὴ ἀπεικόνισις, ὅτι ἀμφότερα ταῦτα (χρυσὸς καὶ ἱατρι- κὸν) ἔχουν τὴν αὐτὴν δύναμιν νὰ θερα- πεύουν πλεῖστα ὅσα πάθη». Κατ' ἐμὲ ὁ πρῶτος ἔχει δίκαιον· ἀδύνατον τὰ ἱα- τρικά νὰ ἔχωσι τὴν μυστηριώδη δύνα- μιν τοῦ χρυσοῦ· ὁ δεῦτερος σφαλλεῖ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· πάσους ἀνθρώπου κά- μνει «δράκους» ὁ χρυσός, εἰς τοὺς ὁποί- ους καμμίαν ἐνέργειαν δὲν ἔχουν οὔτε αὐ- τῶν αὐτῶν δημοτικῶν ἱατρῶν τὰ ἱατρικά.

Ὅπως αἱ θονήδες ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀλουπούς μας. Τῇ καλοκαγαθίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάν Ἀβδούλ Ἀζίζ (αἰώνια τοῦ ἡ μνήμη) καὶ τῇ εὐσπλάχνῳ φιλοξενίᾳ τῆς τῆς Σ. ἡμῶν Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως [ἥ; εἶψαν πλεῖστα τὰ ἔτη] φιλοξενοῦνται ἐν Κό- πρῳ κάμποσοι Ἀθίγγανοι κατοικοῦντες ἄλ- λοι εἰς Καρπάσι καὶ ἄλλοι ἄλλοι, καθεὶ δὲ ὀλίγον καιρὸν κάμνουν μερικὰς ἐκδρομὰς χάριν ἀναφυγῆς ἀπὸ Καρπάσι εἰς Πάφον

καὶ τὰν ἀπλιν, εἰς δὲ τὸν δρόμον σχηματῖ- ζουν τόσον ἐγκαρδίου φιλικὰς μὲ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶσιν ὥστε ἐπειδὴ δὲν ὑποφύου- σι νὰ ἦνε μακρὰν των τὰ παραλαμβάνουν εἰς τὴν ἔντιμον καὶ τρυφερὰν συνοδείαν των καὶ ὅταν φθῶσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδρο- μῆς των τὰ παρὰδίδουν εἰς αὐθέντας ἄλ- λους κατ' ἐνλογὴν των. Τοῦτο ἔγινε καὶ ἐσχάτως εἰς τὸ χωρίον Πύργον ὁπόθεν καὶ ἐκ των ἄλλων περιχώρων ἐκλεψαν... ὦ μά; ἔφυγε λέξις κακὴ... παρὰλαβὸν τέσσαρα ζῶα καὶ ἂν δὲν τοὺς πρῶφθαναν καὶ μάλιστα ὁ Ἀγ. Οἰκονόμος τοῦ χωρίου Πύργου θὰ ἤλλασσον κλῆμα. — Ἀλλὰ τί εἶν' αὐτὰ; φωνάζει ἡ Κυβέρνησις; πᾶ! πᾶ! πᾶ! δὲν ἐννοῶ νὰ γίνωνται αὐτὰ. Ναί! ἀ- φοῦ οἱ Ἀρσιῶται ἤλθαν καὶ ἐνήγαγον ἂν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον εἶδαν νὰ τρέχῃ μὲ μα- χάρει πάνω 'ς τὸ ζῶον καὶ τὸν συνελαβόν 2—ὁ λεπτὰ ἴσως προτοῦ νὰ κάμῃ τὸ κα- κούργημα του καὶ ὅμως τὸ δικαστήριον τοὺς εἶπεν "ἐπρεπε νὰ περιμένετε νὰ μαχα- ρώσῃ τὸ ζῶον καὶ ἔπειτα νὰ ἀναφερθῇτε διὰ νὰ ἦσθε βέβαιοι" δηλ. ἐπρεπε νὰ ἀφήσετε νὰ χαθῇ καὶ τὸ ζῶον, καὶ τότε νὰ καταδι- κάσω αὐτὸν εἰς φυλάκισιν, πῶς θὰ παρουσι- ασοῦν ν' ἀναφέρουν τὸ κατορθώματα των Ἀθιγγάνων; καὶ τί θὰ ποῦν 'ς τὸ δικαστή- ριον οἱ δυστυχεῖς χωρικοί; ἀρκεῖται μὲ τὸ ἕνας τζεγκένης τίτσιρος καὶ ἀναβράκωτος ἤλθε καὶ μοῦκλεψε τὸ ζῶόν μου;" ποῖος ξεύρει τ' ὄνομά του; ποῖος τὸν γνωρίζει; ποῦ ξεύρει εἰς ποῖαν τρύπαν κατοικεῖ;

Κούζουμ Πούραυτζη

Σὲ οὐλα βιλαέτια Γιατρό χέμ. Ἐζατζη [φαρμακοποιός] σάν πνευματικὸ παπᾶ εἶ- νε. Ἐν τῷ Λευκώσιᾳ ἕνα πιριντζὶ για- τρὸ ἔχει, πᾶει ἕνα ἄρρωστο βλέπει, ἐμὲν ἄλλη μέρα οὐλο Λευκώσιᾳ ἔμαθεν ἄρρώ- στικα του. Χίτζ ὁλοῦρμου γιατρό ἄντρω- πο βάλλει τελλάλι ἄρρώστια ἀνθρώπου; Γιαζικ βάλλει ἐσένα πιριντζὶ Γιατρό! Ἀτζαπ μεκτέπι μέσα ἔτσι παρχγγελιά δώσανε 'σένα, γιόξαμ ὄρκο βάνανε ἄρρώ- στια καθενὸς νὰ μὴ βγάλλῃ ἔξω ἱστόμα- σου; Ἀμὰ καὶ ἕνα ἔζατζη παρκάτω δὲν πᾶει χάααα! Ἐνα ρετζέτα πέρνουνε κον- τὰ του, κάμνει γιατρικὸ, ἐμὲν βρίζει. συνεπαρτζιά του τελλάλι κάμνει· φιλὰν ἄντρωπο φιλὰν ἄρρώστιν ἔχει ζέριμ· φιλὰν γιατρικὸ ἔκαμα· φιλὰν γυναῖκα φιλὰν ἄρρώστια ἔχει ζέριμ· σιοιλέ για- τρικὸ ἔκαμα. Ἀφερὶμ ἰκνισίτα! Ντίπ ζουρλό ἄντρωπο εἶνε πουντάν σορὰ κείνο ποῦ πάρη κείνο γιατρό σπῆτί του καὶ πᾶ- ρη, κείνο ἔζατζη ρετζέτα.

Λευκώσιχταν 28 Ρετζέπ 1302.

Σήμερον περὶ τὴν 10ην π. μ. ὥραν Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύ- πρου Κ. Σοιφρόνιος μετὰ τῆς Α. Πανιερό- τητος τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας Κ. Χρυτάνθου, ἀφιχθέντος πρὸ τωνων ἡμε- ϶ων ἐν Λευκωσίᾳ, ἐπεσκέψαντο τὸ Παρ- θεναγωγεῖον τῆς πρωτευούσης· ἐνθα ὡς ἐπληροφόρηθημεν ἐξήτασαν, διχφόρους μαθητρίδας.

Ἐπειδὴ τινὲς νομίζουσιν ὅτι πᾶσα ἔμ- μετρος ὁμοιοκαταληξία λέγεται ποίησις, διὰ τοῦτο χάριν αὐτῶν λέγομεν ὅτι ποίη- σις καλεῖται τὸ πλάττειν ιδέας καὶ εἰκό- νας ζωηρὰς καὶ συμφυεῖς τῷ σκοπῷ ὃν τὸ ποίημα ἐπιδιώκει καθιστώσας ζωηρο- τέραν τὴν ἐν τοῦ ποιήματος ἐντύπωσιν. Ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς τοῦτο ζωηρὰ ἐκ φύ- σεως φαντασίᾳ, καὶ ιδέαι μάλιστα φιλο- σοφικαί. Πᾶν λοιπὸν τοιοῦτο καλεῖται ποίησις, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἦνε πεζὸν ἢ ἔμ- μετρον, ἐνῶ πᾶν ἄλλο δύναται νὰ κλη- θῇ ἔ μ μ ε τ ρ ο ς ἰ δ έ α κ λ. οὐχὶ ὅμως καὶ ποίησις. Τὸ ὅτι δὲ ὁ ποιητι- κὰς ιδέας ἔχων γεννᾶται φύσει τοιοῦτος, ἀποδεικνύει καὶ τὸ κάτωθι ποίημα:—

ΑΗΔΟΝΙΑ καὶ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ.

Μιὰν ἡμέραν τ' ἀηδόνα
μέτ' 'ς τὸ δάσος κελαδοῦσαν
καὶ ἦτανε καὶ κουκουβάγιας
μαζεμέναις καὶ τ' ἀκούσιν.
Ταῖς κατέβη 'ς τὸ κεφάλι
δίχως νὰ συλλογισθῶν
πῶς εἶν' εὐκόλον καὶ ἐκείναις
ἀηδόνα νὰ γενοῦνε.
Καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήσων
τὸ κελεῖδημα ἀρχίζου.
καὶ τὸ δάσος μ' ἀηδία
καὶ ψυχρότητα γεμίζου.
Ἐλεγον εἰς τ' ἀηδόνα:
πέτε μας εἰς τὸν Θεόν σας
δὲν εἶν' τὸ κελεῖδημά μας
θαυμαστὸ 'σάν τὸ δικόν σας;
Διὰ ἐμπαιγμὸν ταῖς εἶπαν:
θαυμαστότερον ἀκόμα
τρέχει μέλι, τρέχει γάλα
ἀπ' τὸ νόστιμόν σας στόμα.
Τὴν μεγάλην κεφαλὴν σας
ἐνομίζαμεν ὡς τώρα
ἀπὸ ἄλλο τι γεμάτην.
ἀπ' αὐτὴν ὅμως τὴν ὥραν
Ἐνοήσαμεν ὅτ' εἶνε
ἀπὸ τέτοια γεμισμένη
καὶ εἶδαμεν τὸ μέγεθός της
τὸ μεγάλο τί σημαίνει.
Εὐγε! Εὐγε! ὅσοι πλέον
σὰς ἀκούσουν θὰ θαυμάζουν

Κι' ολοι πλέον γιά μεγάλους
μουσικούς θά σᾶς δοξάζουν.

— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν — εἶπαν
κ' ἔφυγαν μέ τήν ἰδέαν
πῶς κ' ἐκείναις ἀηδόνια
εἶνε μέ φωνήν ὠραίαν.

Ἐτυχε μίαν ἡμέραν
τά πουλιά νά ἐορτάζουν
κ' εἰς τήν ἐορτήν ἐκείνην
ἦτο σύστημα νά τάζουν
Σ' τοὺς τεχνίτας μουσικούς των
κ' εἰς τοὺς καλλιφώνους δῶρα.

Πρώταις τότ' αἱ κουκουβάγιαι
ἄμα ἔφθασαν ἡ ὥρα,
Μ' ἓνα πῆδημα 'ς τὸ μέσον
ἐσταθήσαν μέ καμάρι
ὥς νά μὴν εἶχε τι ἄλλο;
σὺν ἐκείναις τέτοιαν χάριν.

Σείουν τὰ πτερὰ καὶ μόλις
ἄρχισαν νά κελαδήσουν
καὶ γιὰ τὸν Θεόν! τὸ πλῆθος
ἔκραξε νά σιωπήσουν.

Ἐσιώπησαν ἐν τούτοις
ἀλλὰ τότε ὅλ' ἀρχίζουν
νά τὰς δέρνουν, νά τὰς πτύουν
καὶ νά τὰς χονδροῦθραίζουν.

Τὰς ἐκάμαν τέλος πάντων
κ' ἔφυγαν ἐντροπισμέναις.
Κι' ἀπὸ τότε τήν ἡμέραν
δὲν εὐγαίνουν ἡ καμένες.
Ὅσοι ποιηταὶ δὲν εἶσθε
πλὴν ζητεῖτε νὰ γενῆτε
μήπως, σὺν ταῖς κουκουβάγιαις
ὕστερα ἐντροπισθῆτε.

ΤΜΗΜΑ Α'.

(συνέχεια.)

Ἄρθ. 11. Ἐπὶ δὲ πρὸς τοῦτοις ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ ἀρχὴ δικαιούται νά ἐποπτεύῃ
καὶ διατάσῃ εἰς τὰ περὶ τὴν εὐταξίαν,
εὐκοσμίαν καὶ τὸν εὐτρεπισμὸν τῶν Ἐκκλη-
σιῶν καὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἀφορῶντα, ὡς
καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν κληρικῶν καὶ
περὶ τῆς ἐκπαίδευσως αὐτῶν σύμφωνα πρὸς
τὰ, περιστάσεις, καὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν κληρι-
κῶν ἐπαγγέλματος.

Ἐξωτερικὰ τῶν Ἐκκλησιῶν καθήκοντα
καὶ δικαιοῦματα.

Ἄρθ. 12. Εἰς τὰ ἐξωτερικὰ τῆς ἐκ-
κλησίας καθήκοντα καὶ δικαιοῦματα ἀνάγον-
ται κυρίως τὰ ἑξῆς: α'] ὁ περιορισμὸς τῶν
κατὰ τὰς ἱερὰς τελετὰς, παρατάξεις καὶ
πομπὰς, ὅταν αὐταὶ ἐπιτρέπωνται θρησκευ-
τικῶς καὶ δὲν ἀντιβαίνωσιν εἰς τὴν παρα-
δεδεγμένην τῆς ἐκκλησίας τάξιν. β'] διατά-
ξεις περὶ ἐκπαιδευτικῶν, περιθαλπτικῶν
καὶ σωφρονιστικῶν καταστημάτων διὰ τοὺς
ἐκ τοῦ κλήρου γ'] ἑκτακτοὶ ἐκκλησιαστι-
καὶ τελεταί, ὅταν πρόκειται νά γίνωσιν αὐ-

ται εἰς ἡμέρας ἐργασίμων, ἢ μὴ, καὶ μάλ-
ιστα ἐν καιρῷ νηστειᾶς, ἢ ἐντὸς ἱεροῦ να-
οῦ.

Ἄρθ. 13. Εἰς τὰ καθ' αὐτὸ ἐκκλησια-
στικὰ ἀντικείμενα ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ
ἔχει τὴν ὑπερτάτην δικαιοδοσίαν ἐφ' ὅλων
τῶν ἐκ τοῦ κλήρου καὶ πρὸς αὐτήν, ὡς εἰς
ἀνώτατον δικαστήριον, ἐκκαλοῦνται πᾶσαι
αἰ ὑποθέσεις καὶ αἱ διαφοραὶ, τὰς ὁποίας
κρίνασα καὶ ἀνακρίνασα ἀποφαίνεται ἐπ'
αὐτῶν ἀνεκκλήτως κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανό-
νας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἔχει προσέτι δι-
καίωμα νά ἐπιβάλλῃ κανονικὰς ποινὰς εἰς
κληρικούς καὶ λαϊκοὺς καθ' ἕσον αὐταὶ ἀ-
νάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς καὶ
τοιαῦται ποιναὶ εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι: α'] ἀρ-
γίαν πάσης ἱεροπραξίας μετὰ στερήσεως τῶν
ἐκ τῆς ἐφημερίας τοῦ κρινομένου κληρικοῦ
προερχομένων δικαιωμάτων. β'] περιορι-
σμὸν ἐντὸς διατηρουμένου Μοναστηρίου.
γ') ἀπότισιν ποσοῦ διπλασίου, ἐὰν ἀπο-
δειχθῇ ὅτι λαβὼν χρήματα ἔπραξε τι παρὰ
τὸ καθήκον αὐτοῦ, ἢ ἐναντίον τῶν ἱερῶν κα-
νόνων. δ'] ἀφορισμὸν προσωπικὸν κατὰ
κληρικοῦ, ἢ λαϊκοῦ, ἢ μοναχοῦ καὶ τέλος
ε') καθαιρεσὶν ἢ τοὶ ἀφαίρεσιν τῆς ἱερωσύ-
νης.

Αἱ περὶ τούτων ἀπεφάσεις τῆς ἐκκλησίας
κοὶ μάλιστα, ὅταν γίνωνται, αἰτιολογημέ-
νως καὶ συνοδικῶς ἐκτελοῦνται παρὰ τῆς
πολιτικῆς ἀρχῆς, τῇ αἰτήσῃ τῆς ἐκκλησι-
αστικῆς.

Ἄρθ. 14. Ἐὰν δέ τις κληρικὸς ἔχῃ
παράπονον κατὰ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, ἀνα-
φέρεται εἰς τὸν πρόεδρον τῆς συνόδου, ὅστις,
ἐὰν μὴ δυνηθῇ νά συμβιβάσῃ τὴν διαφορὰν
ἐξωδίκως, θέτῃ αὐτὴν ὑπόψιν τῆς Συνόδου,
ἣτις ἀποφαίνεται ἐπ' αὐτῶν τὰ εἰκότα, ἐν
περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψῆφος
τοῦ προέδρου.

Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν τις ἔχῃ παρά-
πονον κατὰ τοῦ προέδρου (α)

ΤΜΗΜΑ Β'.

Σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πολιτεί-
αν καὶ τὰν ἀπαλιν.

Ἄρθ. 15. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ὑ-
ποβοηθῇ τὴν πολιτείαν διὰ τῶν πνευματι-
κῶν αὐτῆς μέσων εἰς πάσας τὰς δικαίας
καὶ νομίμους αὐτῆς διατάξεις. ἡ δὲ πολιτεία
ἀναγκάσθαι ἔχει νά προστατεύῃ καὶ ὑποβοη-
θῇ τὴν ἐκκλησίαν εἰς πάσας τὰς νομίμους
καὶ δικαίας αὐτῆς αἰτήσεις, (β) ὅπως
οὕτω διατηρῆται ἡ μετὰ τῶν δύο ἀρχῶν
εἰλικρινὴς σύμπραξις καὶ ἁρμονία καὶ ἁρμο-
νία καὶ νά μὴ θεωρεῖται "Κράτος ἐν Κράτει

[α] Ὅρα κατὰστατικὸν τόμον τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος.

(β) Βλέπε τὰ ἄρθρα.

ὅπερ ἄτοπον, ἀλλὰ νά ὑπάρχῃ Ἐκκλησία
ἐλευθέρη ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῆς, ἐν κρά-
τει ἐλευθέρῃ καὶ πεπολιτισμένῃ" [α]
(ἀκολουθεῖ)

[α] "Απόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσα-
ρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ" (Ματθαῖος)
ἰδοὺ τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολι-
τείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα γρ. 180
,, συνήθη γερά,, 160—170
,, κόκκινα καὶ χαλασμένα 140—155
Ρακὴ σοῦμα ἡ ὁκά παρ. 62—68.
σταφίδες 40—45
σίτος (Λευκ. λίρ. 182.) Γρ. 22—24.
κριθὴ ,, ,, 10—12.

Λύσις τοῦ 61 αἰνίγματος.

ἀγων—ια—ἀγωνία

Λυτῆρες οἱ κ. κ. Ι. Μιχαηλίδης ἐκ
Λευκωσίας καὶ Ἡσ. Κ. Ἰωαννίδης ἐκ
Λεύκας.

Αἶνιγμα 62

Κακὸν εἶνε τὸ πρῶτόν μου
τὸ δεύτερον ἐπίσης,
ἔπλασ' εὐρύ, ἀλλ' ἔρημον
τὸ ὅλον μου ἡ φύσις.

Πρόβλημα θ'.

Ποῦν εἶνε τὸ μόριον ἐκεῖνο, ὅπερ καρκι-
νοδοκεῖ, οὐδόλως, οὔτε κατὰ γραφὴν, οὔτε
κατὰ σημασίαν ἀλλοιούμενον;

Εἰδοποιήσεις.

Εἰς τὴν ὁδὸν «Albert» (Λεμησσοῦ)
παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Κασιάν πω-
λεῖται οἰκόπεδον ἔχον μῆκος κατὰ τὴν
γραμμὴν τῆς ὁδοῦ 33 πήχεις, βάθος δὲ
40 μετὰ τινῶν ἐν αὐτῷ θεμελιῶν.—Πω-
λεῖται ἐπίσης μία μερίς (τὸ 1/40) τῆς
Γολέττας «Φιλανθρωπία» διοικουμένης
ὑπὸ τοῦ Κυπρῶν Δημητρίου Μαρνέρου.—
Ἐν καζάνι ρακῆς χωρητικότητος 440
καὶ ἐπέκεινα ὁκάδων, καλλίστης τῆς Χί-
ου κατασκευῆς καὶ ζυγίζον ἄνω τῶν 100
ὁκάδων. Περί ὅλων τούτων ὁ βουλόμε-
νος ἀποσταθῆτω πρὸς τὸν κάτοχον κύριον
Χρηστοφάκην Τελεβάντου ἐν Λεμησσοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.